

Romiešiem 12:17-21

17 Neatmaksāriet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem.

18 Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem.

19 Neatriebieties paši, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs.

20 Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles.

21 Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!

Ļauna atmaksāšana ar ļaunu. Domājot par šo lietu ir jānošķir ļaunuma atmaksāšana ar ļaunu no ļaunuma apturēšanas. Piemēram, valsts uzdevums ļaunas sabiedrības vidū ir nest zobena varu. Policija, tiesas, cietumi. Tas ir Dieva dots uzdevums. Nav lielākas cilvēku provocēšanas uz ļaunu, vai kā mēdz teikt - "ņemt taisnīgumu savās rokās", kā pērkama tiesu vara vai netaisna notiesāšana.

Jau lielākā mērogā skatoties kāds varētu teikt - ko gan mēs darītu, ja Amerika un Krievija pasaulē katru dienu kaut kur neiznīcinātu kādus teroristus!? Bet atkal daži pasaulē ievēro, ka Amerika vislabprātāk par demokrātiju cīnās vietās, kur ir naftas atradnes, savukārt Krievija pasludinās par teroristu ikvienu, kas nepiekritīs viņas mieru nesošo tanku iebraukšanai citā valstī.

Valstij ir Dieva dota funkcija apturēt ļaunumu sargājot nevainīgos. Bet jo dziļāk ieiet šajā tēmā, jo vairāk gribas jautāt kurš tad ir absolūti nevainīgs? Bet tomēr nejauksim ļauna apturēšanu ar ļauna atdarīšanu ar ļaunu.

Atgriezīsimies pie pasaulīgas sabiedrības. Ļauna atmaksāšana ar ļaunu ir kaut kas tāds, kas pasaulē liekas tik pašsaprotams! Manī. Tevī. Mūsos. Kāpēc? Pirmkārt, tas liekas tik dabiski un atbilstoši kritušā cilvēka dabai, dvēselei, kurā nav miera. Vēlme atdarīt, liekas, dus katrā cilvēkā. Vajag to tikai aizskart, atmodināt ar asāku vārdu, atvērt dvēseles pagraba vārtus ar netaisnu rīcību, un cilvēks sāk domāt, plānot, cieši apņemas pie izdevības atdarīt ļaunu ar savādāku ļaunu. Liekas mēs esam pienagloti pie šāda stāvokļa.

Ikdienā ir tik daudz iemeslu, kas dod mums it kā ieganstu atlaist šo "bāskervilu suni" mūsos no ķēdes. Nesakārtoti, ievainoti, iekšēji traumēti cilvēki un notikumi dažreiz tā vien virpuļo ap mums. Liekas 99,9 % asa sižeta filmu ir par to kā viens cēla mērķa vadīts atdara simts otriem ļaundariem ar "pārpelnojošu ļaunu". Faktiski iznīcina tos. Un par to vienu gribas teikt - Vo! Viens kārtīgs cilvēks! Ka es tā varētu! Tā ir vesela industrija, kas pelna uz ļaunuma atdarīšanas ar ļaunu tēmas. Un tā tas paliek cilvēku apziņās jau tik cilvēciski saprotami!

Kur robežojas ļauna sodīšana un atdarīšana ar ļaunu? Kur ir tā līnija? Vienu tādu līniju ļaunā sabiedrībā ir novilcis Dievs sakot zobu pret zobu, aci pret aci. Proti, par izsistu zobu nedrīkst izkaut pāri darītāja visu dzimtu. Iespējams taisnīgs sods pāriet ļaundarībā tur, kur vainīgais ir atbruņots un padarīts nekaitīgs stāv rāms tavā priekšā, bet sods pāriet jau atriebībā.

Kā ļaunums ienāk cilvēkā? Caur pāri darījuma sajūtu. Pāri darījums ievaino un sāp. Sāpes aicina uz sevis aizstāvēšanu, nepieļaut vēl turpmākas sāpes vai nu bēgot, vai nu uzbrūkot. Bet, lai uzbrūktu, tev nāksies upurēt sevī viscēlākās lietas un nokāpt dvēseles pagrabā, lai atlaistu no ķēdes savus dēmonus, kuri paši tevi vadīs.

Ja pasaulē tas ir tik pašsaprotami, tad nez kāpēc Kristus mums caur Pāvilu māca ko pilnīgu pasaules skatījumā absurdu!? **17 Neatmaksāriet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem. 18 Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem. 19 Neatriebieties paši, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs.**

Kristietība atšķiras no pasaules ar to, ka tā vadās pēc Dieva, nevis pasaules likumiem. Kristietība "trenē" cilvēku sāpes panest nenolaižoties līdz dzīvnieka līmenim. Citiem vārdiem sāpēs palikt cilvēkam pēc Dieva tēla un līdzības, nevis dzīvniekam ar cilvēcisku līdzību. (stāsts -1). Ļaunums ir

tāda lieta, kas ienāk cilvēkā un paņem viņu ar visu kas viņš ir. Kristus māca noķert šo momentu un uzvarēt ļaunumu vispirms sevī. Atstājot sirdi Dievam cilvēks ir spējīgs mierīgi domāt. [domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem. 18 Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem.](#)

Svarīgi ir visā šajā situācijā redzēt Dievu, nenovērst acis no Viņa, pajauties uz viņu pat tad, ja viņš, atšķirībā no cilvēka, tai pat mikrosekundē nešķīļ iznīcinošu zibeni. [19 Neatbiebies pašī, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atbiešana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs.](#) (Stāsts -2). Dieva dusmība nāk kā klusums pirms vētras. Bet tad nāk vētra. Cilvēciskas atbiešanas uzvēdījums ir nekas salīdzinot ar Dieva atbiešanas vētru.

Visā šajā pasaules ļaunuma situācijā cilvēkam ir dots uzdevums nespēlēt Dievu, bet palikt cilvēkam pēc Dieva tēla un līdzības. Dievs, savukārt, darīs savu darbu ar savu vērienu. Par to varam būt droši.

[20 Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles. 21 Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!](#) Šādi rīkojās Dāvids pēc uzvarētas kaujas. Viņš uzvarēja armiju un pēc tam viņš uzvarēja iemeslu, kas lika šai armijai vērsties pret viņu. Dāvids iznīcina nekrietna cilvēka un rada cēla cilvēka priekšstatu par sevi savu sakauto ienaidnieku prātos. Šis 20 panta princips ir tik efektīvs, ka to izkropļotā veidā izmanto pat sātans. Kārdinot cilvēkus Ēdenē, kārdinot Kristu tuksnesī sātans uzmetas par gaismas eņģeli, kas grib tikai labu un ir pilns cēlu rūpju par otra labumu - jūs pašī būsiēt kā Dievs, pārvērt taču akmeņus maizē un paēd no sirds, nemokies badā, varu arī varu iedot ja vēlies, garantētus panākumus, ja nolēksi sveikā no jumta. Es tev vēlu tikai to labāko, vai ne!?

Vai esam padomājuši kāpēc visi izcilākie pasaules diktatori mīl tikt attēloti kopā ar mīlīgiem bērniņiem klēpī, nevis uz karātavu fona kurās karājas šo bērniņu vecāki? Viņi ir slepkavas, bet labi un mīlīgi slepkavas, un tas jau ir tas galvenais. Kas tam nepiekritis, to gaidīs koncentrācijas nometnē. Un tautā tas aiziet.

Kādam mafiozi atliek dāsni un publiski noziedot slimnīcai, vai skolai, vai nabaga ģimenei, vai savai pilsētai, un tauta pilnām mutēm viņu slavēs kā krietnu un dāsnu cilvēku.

Vai nav savādi, ka tādu cilvēku bērēs kā Staļins vai Ziemeļkorejas diktators cilvēki raud aizgūtnēm no sirds it kā būtu miris viņu īstais tēvs!? Kā varēja mīlēt padomju varu, kas bendēja cilvēkus koncentrācijas nometnēs? Šie velni radīja cilvēku prātos pozitīvu tēlu par sevi.

Dievs mums māca nevis izlikties par labiem, vai spēlēt labos, bet tādiem būt nogalinot ļauno sevī. [21 Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!](#) Mums nav jāuzvar cilvēki, bet ļaunums sevī un viņos. Uzvara sākas pie sevis pašā un tad turpinās citā. Ļaunais, savukārt, centīsies radīt citos tikai labu priekšstatu par sevi pats paliekot nemainīgi ļauns.

Vai ļaunu var izlabot ar ļaunu? Nē. Ļaunuma spēlēs tikai tiks ierauti arvien vairāk un vairāk cilvēku. Ļaunums barojas no sevī ierauto cilvēku daudzuma. Vai ļaunums uzvar, kad labs cilvēks tiek viņa nogalināts? Pasaulīgi skatoties jā, jo cilvēks iznīcināts, bet Dieva acīm skatoties nē, jo ļaunais nespēja ielauzties cilvēka dvēselē.

Ielūkosimies vēlreiz šajā ļaunuma uzvarēšanas progresijā kā to māca Dievs caur Pāvilu.

[17 Neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem.](#)

[18 Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem.](#)

[19 Neatbiebies pašī, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atbiešana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs.](#)

[20 Bet, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles.](#)

[21 Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!](#)